

alt for daarlig en Spøg, og jeg skal kun sige: Stakkels Mand, der har ført sit Felttog mod Pressen paa den Maade og fra denne Plads. Det, man siger, skal man sige under Ansvar, saaledes at Ansvaret kan gøres gældende. Men det ærede Medlem har undladt at nævne bestemte Personer, der kunde gøre Ansvar gældende, og har talt fra en Plads, hvor Ansvar paa Forhaand er udelukket.

Det ærede Medlem fra Gudme (Emil Petersen), der er Partiet Venstres Ordfører i denne Sag, har igen i Dag haft Ordet og talt paa en for hans Parti meget klædelig og moderat Maade, som jeg i det hele og store er tilfreds med. Det ærede Medlem talte om de personlige Interesser, der vækkes til Kamp og indbyrdes Strid, naar en saa stor Sag som denne var kommet paa Dagsordenen. Ja selvfølgelig, men jeg kan dog sige, at det er ikke de store Principper, der er Strid om, og det er i Virkeligheden kun Principper, der ligger for her i første Række. Det er særlig Anklageprincippet, men det har jo ikke rejst Strid af Broder mod Broder, det har jo ikke fra en eneste Side i Salen mødt Modsigelse. Alle Partiers Talsmænd har her i Salen været enige om, at Indførelse af Anklageprincippet vilde have stor Værdi for Retsreformen og gøre den til et helstøbt Værk. Den Strid, der har været Tale om, har været om, hvor vidt en Jurisdiktion skulde have Tingsted her eller der, om Udstrækning, Deling eller Sammenlægning af Jurisdiktioner o. lign. Jeg maa i saa Henseende gøre opmærksom paa, at selv om dette Ting og Rigsdagen som Helhed maatte forkaste det foreliggende Forslag, skal vi dog i Lag med Jurisdiktionsinddelingen, thi ogsaa i Reformen af 1909 er der Tale om Deling og Sammenlægning af Retskredse og Forandring af Tingsteder, saa det Spørgsmaal kommer vi ikke udenom, det er en Sag, der ikke kan anvendes til at modarbejde det foreliggende Lovforslag. Jeg maa sige til de Herrers Ros, der har talt, at jeg har heller ikke forstaaet det, som om det var nogen af de Herrers Mening paa denne Maade at ville søge at give Retsreformen Gift.

Saa sagde det ærede Medlem fra Gudme, at han ikke kunde give noget Varsel om Reformens Gang gennem dette Ting og langt mindre gennem Landstinget, og begrundede dette med, at Partiet Venstre ikke som andre Partiet havde nogen Partidisciplin. Det er første Gang, vi har hørt dette udtale her, saa det skulde komme som en Nyhed, men jeg maa sige, at jeg

for mit Vedkommende følte mig slet ikke overrasket derved. Vi har alle set forskellige Tegn, som tyder paa, at det ikke staaer helt godt til med Partidisciplinen i det ærede Medlems Parti, men jeg har været af den Formening, at de Herrer var ved at rydde op og sætte Tingene paa Plads deroppe, og at de i Løbet af faa Dage kunde faa en saadan Orden, at vi vidste, hvem vi havde at gøre med, og saaledes, at Partiets Talsmænd kunde udtale Partiets Mening. Det har jeg troet før, og jeg vilde nødigt i det ærede Medlems Ytring se en Skuffelse for dette Haab.

Det ærede Medlem (Emil Petersen) spurgte saa, om Tinglæsning under Retsferier kunde ske paa en anden Tid og paa en anden Maade end i Retten. Den Idé er slet ikke forkert. Hele vort Tinglæsningsvæsen stammer fra den Tid, hvor det blev kundgjort for Folket ligesom Bekendtgørelser ved Kirkestævne, at Petersen havde solgt sin Gaard til Hansen o. s. v. Men saaledes som det nu er, sker det ved Indførelsen i en Tingbog, som bliver læst højt, det vil sige, naar den bliver læst højt. I Hof- og Stadsretten f. Eks. bliver den læst op i en Krog af Lokalet for ikke at forstyrre Forhandlingerne. Oplæsningen er nu en ren Formalitet og finder rimeligvis slet ikke Sted overalt. Der er altsaa ikke noget i Vejen for at forandre Tinglæsningen til en ren Registreringsakt i dertil egnede Protokoller, hvor vedkommende Dokument fik Paategning om, hvad Tid det var indleveret, og saaledes, at Retsvirkningen regnedes fra Indleveringsdagen. Noget saadant kunde godt gøres, men skal vi nu ind paa det, er vi inde paa større Forandringer, end selve Grundprincippernes Indførelse i Procesreformen nødvendigvær.

Det ærede Medlem fra Gudme (Emil Petersen) var mere godmodig overfor Pressen end de to Folketingsmænd af Højre. Det ærede Medlem vilde ikke kneble Pressen. Men skal vi saa ikke lade være at omtale den med skarpe Ytringer til den ene eller den anden Side. Navnlig naar vi taler om Pressen som Helhed, er det saa forfærdelig nemt at staa og skælde ud, thi saa føler den Del af Pressen, som holder med den Mand, som netop nu taler, sig rigtig glad, idet den tror, at det er den anden Del af Pressen, der faar Skrubbene. Jeg synes, det er en daarlig Leg af os at føre disse Pressefelttog, de er ikke paa deres Plads og er slet ingen Nytte til. Jeg kan forsikre de Herrer om, at en Folketingsmand her i Danmark ikke er saa stor